

דף קד.

עין משפט א.

יו"ד סימן ריו פעיף ח

ה. ז. הנודר מהבשר אסור בבשר עופות ובהמה, ואם מראים הדברים בעת שנדר שלא נתכוון אלא לבשר בהמה בלבד הרי זה מותר בעופות ובדגים.

עין משפט ב.

יו"ד סימן ריו פעיף ד

ה. ד. אמר קונם ירק עלי אינו אסור אלא בנאכלים חיים, ואם אמר ירקי קדירה עלי אסור אפי' בנכבשים בה, ואם אמר ירק המתבשל בקדירה אינו אסור אלא בירק המתבשל בה אפי' בדלועין.

עין משפט ג.ה.

יו"ד סימן פז פעיף ב ג

עיין לעיל דף קג: עין משפט ה

דף קד:

עין משפט א.

יו"ד סימן שכג פעיף א

א. א. חלת חוצה לארץ שמותרת לכהן טהור מקרי, רשאי לאכלה עם זר על שולחן אחד^ט לפי שאינה מדמעת, ואפי' נתערבה שוה בשוה^י.

הגה: ויש חולקים וס"ל דאוסרת תערובתה עד מאה ואחד^כ במינה, ושלא במינה עד ששים.

הגה: ואם חזרה ונתערבה בעיסה ואין מאה ואחד לבטלה, אם לא אכל העיסה

- ט. במשנה ח' פ"ד דחלה, וכתב הש"ך דנראה דוקא בחלה כיון שהלחם שכיח בו תערובת ע"כ אם לא היה הדין שאינה מדמעת היינו גוזרים בזה, אבל בשאר איסורין שאין שכיחים שמא יתערבו לא חוששין שמא יתערבו, כמו בסי' פ"ח.
- י. כרבי זעירי בירושלמי דמייתי המשנה דנאכלת עם הזר דגם אם תתערב עם פתו של הזר מותרת לזר.
- כ. טור בשם ר"י וסה"ת והרא"ש.

ישאל לחכם עליה ויתיר לו^ל, כמו שמתיר לו נדר דנשאלים על ההקדשות ואח"כ יחזור ויטול חלה אחרת.

א. ב. חלת חוצה לארץ מותר לבטלה ברוב^מ ואוכלה הכהן בימי טומאתו, ויכולין ליתנה לכהן עם הארץ ואין בה משום כהן המסייע במתנותיו שזה אסור^ג. אם רוצה לאכול תחילה ואח"כ יפריש החלה בחוצה לארץ מותר^ו, משום שאין עיקרה אלא מדבריהם.

הגה: וצריך לשייר באוכל מעט יותר משיעור חלה כדי שיהיה שיריים בשעה שמפריש אח"כ.

הגה: ודוקא לעיסה שנתחייב עם חלה זו יכול לפטור שלא מן המוקף, אבל עיסה שנילושה בפני עצמה אין מפרישין חלה מעיסה אחרת שלא מן המוקף^ע.

א. ג. אבל בחלת ארץ ישראל גם בזה"ז לא יאכל עד שיפריש^פ, ואינה

ל. והקשה הש"ך א"כ גם כשיש מאה ואחד למה יהיה מותר והרי זה דבר שיש לו מתירין ע"י שישאל לחכם, ותירץ כיון שאין מצוה לישאל לחכם אלא מדוחק לא הוי דבר שיש לו מתירין.

מ. מימרא דשמואל בבכורות כ"ז ע"א, וכמו שפירשו התוס' שם להתירו לכהן לאכלה במי טומאתו אבל לא לזר והביאו ראיה לזה.

נ. דבחלת חוצה לארץ הקילו, והב"י סיים אע"פ שבעל הבית מותר לו ליתן אותה לכהן המסייעו, מ"מ מצד הכהן אסור לסייע כדי שיתנו לו אפי' תרומת חוצה לארץ. ש"ך ס"ק י"א.

ודוקא לזר האוכלה צריך ק"א לבטלה לחולקים ברמ"א אבל לכהן לאוכלה בטומאתו סגי ברוב.

ולאוכלה לזרים אסור לערבה לכתחילה, מ"מ אם נתערבה אפי' במזיד שרי כיון דיש פוסקים דמותר לערבה גם לכתחילה לא קנסינן ליה. ש"ך ס"ק י'.

ס. מימרא דשמואל בבכורות כ"ז ע"א, והוא לשון הרמב"ם בפ"ה דבכורים וכפי הנוסחא שכתב מר"ן שם בכסף משנה, ואם שכח להפריש תרומות ומעשרות לא ישתה בשבת וישיר להפרשת תו"מ, כיון שעיקרו מן התורה בארץ ישראל אסור. ברכי יוסף.

ע. אלא צריך להקיפן יחד. ש"ך.

פ. אם שכח להפריש חלה בארץ ישראל בע"ש אין תקנה בשבת שיתקנה במחשבה. אם קרה מקרה ששכחו להפריש חלה בארץ ישראל וכבר אכלו רוב הפת מבלי לדעת, יפריש מהמותר על הכל גם על מה שאכל לתקן מה שאפשר דבדיעבד מפריש שלא מן המוקף, כמ"ש בס"י של"א סעיף כ"ה לגבי תרומה. ברכי יוסף.

ניטלת אלא מן המוקף^ז, דהיינו קרוב וסמוך, כתרומה.
 ואינה ניטלת מן הטהור על הטמא לכתחילה^ח וכל שבתרומה לא יתרום
 ואם תרם אינה תרומה, כך הדין בחלה^ו.
 וכל שבתרומה לא יתרום מזה על זה כך בחלה, וכל שאינו אוכל תרומה
 אינו אוכל חלה, וכל האוכל תרומה אוכל חלה.

עין משפט ב.ג. יו"ד סימן פח פעיף א

א. אפי' בשר חיה ועוף אסור להעלותם על שולחן שאוכל עליו^ש חלב
 וגבינה שלא יבא לאכלם יחד. אבל מותר ליתן זה בצד זה על שולחן
 שמסדרין בו בריחוק שלא ישפך או יתיזו נצוצות מזה לזה.

עין משפט ד.ה. יו"ד סימן פט פעיף ב

ב. אכל גבינה מותר לאכול אחריו בשר מיד^ת ובלבד שיבדוק ידיו שלא
 יהיה בהם שום ממשות מגבינה^א ואם היה בלילה ובחושך שאינו

ז. ממשנה סוף פ"ב דחלה.

ק. כחכמים בפ"א דחלה.

ר. שהחלה נקראת תרומה, כ"כ הכ"מ.

ש. ממשנה חולין דף ק"ד. ולא מהני שיעמיד עליו שומר שישגיח עליו. חידושי רע"א.
 וטעם האיסור שמא יבא לאכלם יחד משום דלא בדילי מיניה. והש"ך בס"ק ב' כתב
 דמותר להעלות בשר נבלה עם כשרה על השולחן שאין הנבלה נאכלת, ומטעם זה יש
 להתיר לחם של איסור להעלותו על שולחן שאוכל עליו, וכ"כ הברכי יוסף בשו"ת ברכה
 אות ג', אבל הש"ך אוסר בלחם של איסור משום דלא בדילי מיניה. ש"ך ס"ק ב'.
 וגם שבשר עוף וחיה איסורם בחלב מדרבנן וא"כ הוי גזירה לגזירה שלא להעלותם על
 שולחן שאוכלים עליו חלב צ"ל הואיל והדבר מצוי לאכלם יחד הוי כחדא גזירה, כ"כ
 הלבוש. ועיין בכף החיים אות ו'.

ת. מגמ' חולין ק"ה וכרבי יוחנן לרב אפי' שם. ואפי' באותה סעודה וא"צ לעקור שולחנו
 ולברך בנתיים כיון שאין דרך הגבינה לישאר בין השינים ולא למשוך טעם לפה. לבוש.
 ויש ממתנינים שעה אחת והרבה גדולי ישראל נהגו להמתין ו' שעות, כנה"ג. ויש ממתנינים
 ג' שעות. וכתב הכף החיים באות ל' דכל החומרות באכל גבינה אבל בשתה חלב או מאכלי
 חלב אין צריך להחמיר.

א. וינקר גם ציפורניו ושיניו שלא יהיה בהם ממשות גבינה.

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחדר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים
 בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477
 email: minchat.aaa@gmail.com

יכול לבדוק צריך לרוחצם ^ב. וכן צריך לקנח פיו ולהדיחו ^ג. והקינוח הוא שילעוס פת ויקנח בו פיו יפה וה"ה בכל דבר שירצה חוץ מקמח ותמרים וירקות ^ד לפי שהם נדבקים בחניכים ואין מקנחים יפה ואח"כ ידיח פיו ^ה במים או ביון.

ב. ג. במה דברים אמורים שבא לאכול אחרי הגבינה בשר בהמה וחיה ^ו אבל בבא לאכול עוף א"צ לא קינוח ולא נטילת ידים ^ז.

הגה: ויש מחמירין אפי' בבשר אחר גבינה להמתין כמו גבינה אחר בשר דהיינו להמתין שש שעות ^ח. וכן נוהגין בגבינה קשה ^ט ואפי' לאכול בשר עוף אחריה. ויש מקילין ואין למחות בידם, רק יעשו קינוח, הדחה ונטילת ידים מיהו טוב להחמיר.

ב. ורבינו פרץ כתב דצריך לרחוץ ידו גם ביום וכתב הלכו"ש דכן נוהגין. ש"ך ס"ק ט'. ובשעת הדחק שאין לו מים יש לסמוך על דברי מר"ן השו"ע שלא מצריך רחיצת ידים ביום, או בלילה כשיש לו אור לבדוקם.

ומסתבר שהיום שאוכלים במזלג או בכפית א"צ רחיצת ידים גם בלילה. כ"כ הפר"ח ואם אפשר להחמיר בדבר שאין בו טורח מה טוב, ברכי יוסף בשיו"ב אות ט"ו. כף החיים אות ל"ד. ורחיצת מים אמצעים אם אפשר לו שלא לעשות בשאר משקין וגם שלא במים חמים עדיף לצאת כל הדעות וכן שיהיו לתוך כלי אם אפשר. כף החיים אות ל"ה-ל"ו-ל"ז.

ג. ולא משנה מה מקדים אם קינוח או הדחת הפה. ש"ך ס"ק י"א וי"ג. ונכון להקדים הקינוח לפני הדחת הפה. כף החיים אות ל"ח. וקינוח הוא שילעס הפת ויבלענו אבל לעס ופלט אותו לא הוי קינוח ואף שיש שכתב דמהני בפלט מ"מ כיון שאסור משום הפסד אוכלין יבלענו. כף החיים אות ט"ל.

ד. אבל בשאר פירות הוי קינוח. פ"ת אות ו'.

ה. לאו דוקא דה"ה אם מקדים ההדחה. ש"ך ס"ק י"ג וביאור הגר"א אות יו"ד. ועיין לעיל באות י"ד במה שכתבנו דנכון להקדים הקינוח.

ו. ואע"ג דחיה מדרבנן כמו עוף מ"מ כיון שבשרה דומה לשל בהמה החמירו בה. ש"ך ס"ק י"ד.

ז. מיהו נכון להחמיר גם בבשר עוף אחר גבינה להצטרך נטילה וקינוח. בן איש חי פ' שלח אות י"ד.

ח. כך פירש הט"ז בס"ק ד' דברי הרמ"א.

ט. ואם ישנה ששה חודשים נחשבת לקשה. ש"ך ס"ק ט"ו. ודלא כהט"ז ובספק אם היא קשה יש להקל וכ"ש לאכול עוף אחריה. כף החיים אות מ"ח.